

vidt, at vi i hvert Fald har ment at maatte udskyde dette Spørgsmaal til den videregaaende Revision, som paatænkes i 1929. Man foreslog oprindeligt i det Forslag, der blev udsendt til Bankerne, at Erhvervelse og Belaaning af egne Aktier helt skulde forbydes, men efter at have hørt Modbemærkningerne fra Bankernes Side maa jeg erkende, at der er vægtige Grunde, der taler for, at man gaar lidt forsigtigt frem.

Det samme ærede Medlem ønskede, at Bankfilialer og lokale Banker blev stillet lige med Hensyn til Offentliggørelse af Maanedsbalancer. Det er et Spørgsmaal, som vi ogsaa har været opmærksom paa, og det er muligt, at man paa dette Punkt kunde indføre visse Ændringer. Jeg vil erkende, at det kan være ubehageligt for en lokal Bank at skulle give disse Oplysninger, som en Filial af en Hovedbank kan blive fri for at give. Men der er visse Vanskeligheder; Hovedbankerne hævder saaledes, at de ikke har saadanne regnskabsmæssige Opgørelser, at det vil blive helt let. Jeg skulde dog tro, at man kunde finde Former for i højere Grad at imødekomme dette Ønske, som jo ogsaa er stærkt udtalt af Provinsbankernes Forening.

Endvidere udtalte det ærede Medlem Sympati for Oprettelsen af en Krisefond eller fælles Garantifond, hvad man nu vil kalde den, i hvert Fald for, at dette Spørgsmaal blev drøftet. Dette er en Tanke, som rent umiddelbart synes tiltalende, men den har sikkert mange praktiske Vanskeligheder, og de er saa store, at de maaske er uovervindelige. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) brugte saa stærkt et Udtryk som, at det var en Tanketorsk. Jeg mener nu, at dette Udtryk er alt for stærkt, men at der dog er noget i den Betragtning, der gøres gældende: at en saadan fælles Garantifond vil kunne svække Ansvarfølelsen og maaske i nogen Grad virke som en Sovepude. Det er derfor noget, som man bør overveje meget grundigt, inden man skrider dertil, og eet er i hvert Fald ganske givet: at skal man have en Garantifond, som virkelig betyder den Sikring for Sparere og Indskydere, som man kan ønske, vil det kræve saa store Afgifter fra Bankerne, at det vistnok vil være umuligt for dem at præstere dem i

denne ogsaa for Bankerne vanskelige Tid. Jeg mener derfor, det er heldigt at udskyde dette Spørgsmaal til den paatænkte Revision.

Det samme ærede Medlem nævnte endvidere — mere i Forbigaaende — Spørgsmaalet om Statsstøtte til de nødlidende Bankers Sparere. Jeg er ikke ked af, at denne Sag er fremdraget, men jeg kan jo ikke sige andet end, at den har voldt mig adskilligt Bryderi og ringe Glæde. Da Sagen er fremdraget og jeg fra saa mange Sider er rykket for et Svar med Hensyn til min Stilling til denne Sag, synes jeg ikke, jeg kan andet end omtale den lidt nærmere her, og jeg vil derfor gerne give en Redegørelse for, hvorfor den i sin Tid kom frem.

Efter at Landmandsbanken ved Septemberrekonstruktionen havde faaet Støtte af Staten, og denne derved havde reddet Landmandsbanken fra at likvidere, hvilket sikkert vilde have haft til Følge, at Indskyderne havde lidt Tab i Landmandsbanken, og derunder i dens mange Filialer Landet rundt, mente man, at Forholdene var ordnet paa en saa gunstig Maade for Landmandsbankens Filialer, at der var Grund for de Sparere og Indskydere, der havde lidt Tab i de smaa Banker, til at vente Støtte fra Statens Side. Dette Ønske blev meget stærkt fremhævet fra privat Side og er blevet støttet af mange Rigsdagsmænd. Jeg var tilkaldt til Samraad i Finansudvalget, og der blev Sagen meget kraftigt anbefalet fra en enkelt Side, støttet fra en anden og fra ingen Sider modsagt. Jeg havde altsaa den Opfattelse og maatte have den, at der her i Rigsdagen var en Stemning for at yde disse Sparere i hvert Fald en mindre Hjælp. Da saa det Tidspunkt kom, da man gik til at overtage fuldstændig Garanti for Landmandsbanken, nævnte jeg i begge Rigsdagens Ting, at jeg agtede at forelægge et Lovforslag om Statsstøtte til de nødlidende Bankers Sparere, og der blev ikke fra nogen Side rejst nogen Indvending imod det. Jeg gik derfor ud fra, at der i Rigsdagen var Stemning for, at man kom dem til Hjælp. Det viste sig jo under Sagens Behandling, at jeg der havde taget fejl. I al Almindelighed er jeg stemt for, at Erhvervene skal have Frihed, og at de derfor